ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 649

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διὰ τὴν Χειραφετημένην Β'.— Πρωτότυπος γυναικεία ἔκθεσις ἐν Λονδίνῳ (ὑπὸ κ. Μαρίας Κανδιάνη). — Αἱ γυναῖκες ἰατροὶ ἀνὰ τὰς διαφόρους χώρας.—Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μαΐας) — Ὁ θάνατος τοῦ παληκαριοῦ. Ἀναγνώσματα. Βιβλία.— Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις Ἐπιφυλλὶς ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἀπάντησις εἰς τὴν κ. Βακᾶ.

Β'.

Ἀφότου κατὰ τὴν μακρὰν ἐξέλιξιν τῶν αἰώνων ὁ κόσμος πολιτίζεται καὶ προάγεται, ἡ ἀνθρωπότης ἐμοιράσθη εἰς δύω μεγάλας κατηγορίας κοινωνικῆς ἐξελίξεως, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν δύω ἀντιθέτους, ἀλλὰ θεμελιώδεις μεγάλας ἰδέας. Ἡ μία λατρεύει τὸ παρελθόν. Ἡ ἄλλη ἐλπίζει, ἐργάζεται καὶ προπαρασκευάζει τὸ μέλλον. Ἡ λατρεία τοῦ παρελθόντος ἀνήκει εἰς τοὺς γηραιοὺς λαούς, ἡ πίστις εἰς τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τοὺς νέους καὶ ἀκμαίους.

Οἱ Ἰνδοί, οἱ Σῖναι καὶ ὅλοι οἱ Ἀνατολικοὶ λαοὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ἐθυσίασαν καὶ ὑπέταξαν πάντοτε εἰς τὸ παρελθόν. Ἡ τέφρα τῶν προγόνων φυλάσσεται εἰς τὸ ἐπισημότερον μέρος τοῦ οἴκου καὶ ἡ τέφρα αὐτὴ ἡ ἄφωνος διδάσκει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς χρυσῆς θήκης της τὴν ἐμμονὴν καὶ στασιμότητα εἰς ὅ,τι ὑπῆρξε καὶ εἰς ὅ,τι δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ πλέον.

Ποτὲ ἔμβλημα λαῶν καταδικασμένων εἰς μοιραίαν στασιμότητα καὶ τέλος εἰς θάνατον δὲν ἐσυμβολίσθη ἐπιτυχέστερον. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ ὁμόδοξοί των λαοὶ ἀπέθαναν καὶ διὰ τοῦτο οἱ Σῖναι ψυχορραγοῦν.

Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἀνατολῖται δὲν φυλάττομεν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν μας τὴν τέφραν τῶν πατέρων μας, ἀλλὰ φυλάττομεν τὰς παλαιὰς ἀρχάς των καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἰδικῆς των ἐποχῆς, ἡ ὁποία εἶναι νεκρὰ πλέον, ἡ ὁποία, φυσικά, δὲν δύναται νὰ συμβαδίσῃ μὲ τὴν ἰδικήν μας καὶ ἡ ὁποία μᾶς τηρεῖ εἰς μίαν θνησιγενῆ κατάστασιν ὀλίγαν ἀνησυχητικήν. Τὸ παρελθόν, οἱ πρόγονοι, οἱ πατέρες, ἰδοὺ ἡ θρησκεία μας. Τὰ νεκροταφεῖα ἰδοὺ οἱ ναοί μας. Οἱ νεκροὶ ἰδοὺ τὸ ἔμβλημα καὶ τὸ καύχημά μας. Πῶς ἐσκέπτοντο ἐκεῖνοι; Πῶς ὡμίλουν ἐκεῖνοι; τί ἔλεγαν ἐκεῖνοι; Πῶς ἐνδύοντο ἐκεῖνοι; Τί ἔκαμναν ἐκεῖνοι; Ὡς νὰ ἐπρόκειτο ἐκείνων τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐξασφαλίσωμεν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνων νὰ ἐπαναφέρωμεν. Τὴν ζωὴν ἐκείνων νὰ ζήσωμεν. Τρέχομεν ὡς ἐν παραζάλῃ, κατόπιν σκιῶν καὶ φαντασμάτων καὶ ζητοῦμεν ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ ἀπὸ τὸ μέλλον ἐν παρελθὸν μεγάλων νεκρῶν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι μόνον βρυκόλακες γίνονται οἱ ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἀνεγειρόμενοι, ὅταν δὲν εἶναι θεοί.

Ἡ κωμῳδία μας αὐτὴ μὲ τὸ παρελθὸν παίζεται τώρα ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον αἰῶνα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχομεν σχεδὸν οὔτε θρησκείαν, οὔτε ἐθνικὸν χαρακτῆρα, οὔτε γλῶσσαν, τὰ κυριώτατα αὐτὰ γνωρίσματα τῆς ζωτικότητος παντὸς λαοῦ. Εἴμεθα ψυχροὶ εἰς τὴν θρησκείαν μας, διότι δὲν εἶναι ἡ τῶν προγόνων. Ἀμφιβάλλομεν διὰ τὴν γλῶσσάν μας ἴσως, διότι δὲν εἶναι ἡ ἰδική των. Ἀμφιβάλλομεν διὰ τὴν πολιτείαν μας, διότι εἶναι διάφορος τῆς ἰδικῆς των.

Τὰ παιδιά μας, ἡ γενεὰ αὐτὴ τοῦ μέλλοντος, ἡ ἐλπὶς τῆς φυλῆς μας, τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἔθνους μας, πρέπει νὰ γίνουν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τῶν πατέρων των, οἱ ὁποῖοι εἶναι συχνὰ ἐξαμβλωματικαὶ ἀπομιμήσεις τῶν ἰδικῶν των. Πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν ἰδίως τὰς στρεβλὰς ἀρχάς των,—διότι εἶχαν βέβαια καὶ στρεβλὰς ἀρχάς,—νὰ ἀντιγράψουν τὰς πλανημένας θεωρίας των, νὰ ἐμπνευσθοῦν μὲ τὰ τεχνητὰ αἰσθήματά των, νὰ ζυμωθοῦν μὲ τὸ παράδειγμά των τὸ ζωντανόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ἀντιβαίνει, κατὰ τὸ πολὺ πρὸς τὰ

ἠθικὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν εἰς αὐτά.

Ὡς νὰ μὴν ἀρκῇ ἡ φυσικὴ κληρονομικότης, εἰς ἣν ὀφείλονται τόσοι βαθμοὶ ἐκφυλισμοῦ, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ παρελθὸν, ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ καὶ τὴν ἠθικὴν κληρονομικότητα τοῦ παραδείγματος, τὸ ὁποῖον καταστρέφει πᾶσαν ἐλπίδα περὶ καλλιτέρου μέλλοντος.

Ἡ κ. Βακᾶ, γνησία Ἀνατολῖτις, εἶναι φανατικὴ λάτρις τῆς θρησκείας αὐτῆς. Πῶς τολμᾷ ἡ Μαρία Μύρτου νὰ δοκιμάσῃ νὰ σώσῃ τὸ τέκνον της ἀπὸ τὸ μόλυσμα τὸ ἠθικὸν, τοῦ κακοῦ παραδείγματος; Πῶς ποθεῖ νὰ τὸ κάμῃ ἄνδρα ἀληθῆ, τίμιον, ἐργατικὸν, ζῶντα τὴν ὑγιᾶ ζωὴν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἀρτίων ἀνθρώπων, καὶ ὄχι τὴν ἐκφυλισμένην τοῦ πατρός του; Πῶς θυσιάζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν εἰς τὸ μέλλον; Πῶς ἠμπορεῖ, λέγει, νὰ διδάξῃ τὸ σέβας πρὸς τὸν πατέρα, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν τὸν ἐσεβάσθη;

Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, τί νὰ σεβασθῇ; Τὴν ἀνανδρίαν του; τὴν προδοσίαν του; τὴν ἠθικὴν διαφθοράν του; τὸ ἀκαταλόγιστόν του; ἢ τὸν φαῦλον κύκλον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐζυμώθησαν αἱ σάρκες του καὶ ἐδηλητηριάσθη τὸ αἷμα του καὶ διεπλάσθη ὁ χαρακτήρ του ὁ οὐτιδανός, τὸν ὁποῖον φεῦ! ἀρκετὰ συχνὰ ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀλλ' ἡ κ. Βακᾶ, φανατικὴ τοῦ παρελθόντος λάτρις, θέλει τὸν ἄνδρα εἴδωλον λατρείας καὶ τὴν γυναῖκα *τεθραυσμένον* πλάσμά του. Οἷος δήποτε καὶ ἂν εἶναι, ὅσον χαμηλὰ καὶ ἂν κατέλθῃ καὶ ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν στέκεται αὕτη, πρέπει γονυκλιτὴς νὰ λατρεύῃ τὸ εἴδωλον καὶ νὰ φιλῇ τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία σπείρει περὶ αὐτὴν τὴν καταστροφήν, ἡ ὁποία κατασυντρίβει ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὡραῖον φέρει ἡ γυνὴ εἰς τὴν ψυχήν της.

Προσθέτει, εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ὀφείλει ἡ γυνὴ νὰ προσπαθήσῃ νὰ σώσῃ τὸν ἄνδρα. Ἀλλ' ὅταν ψυχολογήσῃ τις τὸς κοινωνίας τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν καὶ παρακολουθήσῃ τὴν φρικώδη πάλην, ἣν ἀναλαμβάνουν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι πίπτουν εἰς τοιαύτας χεῖρας, σχηματίζει τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ γυνὴ μένει πάντοτε ἡ ἡττημένη καὶ ὅτι πολλάκις, συχνότατα πίπτει καὶ αὐτὴ καὶ μετ' αὐτῆς καταρρέει ἡ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀθλιότητος δημιουργηθεῖσα οἰκογένεια.

Μεταξὺ λοιπὸν δύω κακῶν εὑρισκομένη ἡ Μαρία Μύρτου ἐκλέγει τὸ ὀλιγώτερον κακόν. Καταστρέφει ἕνα δεσμὸν, τὸν ὁποῖον εἰς στιγμὴν τυφλοῦ πάθους συνῆψε, ἀλλὰ σώζει τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ τέκνον της. Δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὴν ἄλλην εὐτυχίαν διὰ τὸ μελλον παρὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου της. Ἐνῷ ἡ καθιερωθεῖσα συνήθεια ἐπιτρέπει εἰς τὴν χωριζομένην ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς γυναῖκα νέον γάμον καὶ κατὰ συνέπειαν εὐτυχίαν ἀτομικήν. Καὶ ὄχι μόνον ἡ συνήθεια, ἀλλὰ καὶ ἡ θρησκεία ἀναγνωρίζει εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα νὰ ἀφίσῃ τὸν σύζυγον, μεθ' οὗ εἶναι δυστυχὴς καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς νέον γάμον τὴν εὐτυχίαν της.

Ποῦ εὑρίσκει λοιπὸν νὰ τρέχουν αἱ γυναῖκές μου ἀλλοῦ, παρὰ ἐκεῖ ὅπου ἔτρεξαν καὶ τρέχουν πάντοτε ὅλαι αἱ δυστυχεῖς εἰς τοὺς γάμους των, ἐκεῖ ὅπου καὶ ἡ θρησκεία καὶ ἡ αὐστηρὰ κοινωνία δίδει εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα νὰ καταφύγουν. Ἓν πλεονέκτημα ἔχει ἡ ἰδική μου ἡρωΐς, ὅτι καταφεύγει εἰς τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἐργασίαν της, ἡ ὁποία καὶ τὴν παρηγορεῖ καὶ τὰ μέσα τῆς παρέχει νὰναθρέψῃ τὸ τέκνον της, ὡς αὐτὴ ἠξεύρει ὅτι πρέπει νὰ ἀνατρέφωνται οἱ ἄνδρες, καὶ ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἤδη ἐκδιδόμενον νέον ἔργον μου «*ἡ Μάγισσα*» ἓν πλεονέκτημα ἔχει ὅτι μένει πιστὴ εἰς τὴν πρώτην καὶ μοναδικὴν τῆς ζωῆς της ἀγάπην, ὅτι εἰξεύρει νὰ εἶναι γενναία, ἂν καὶ ἡ κ Βακᾶ εὑρίσκει ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κλαύσῃ, καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει καταρρέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας της.

Ἡμεῖς ὑπερηφανευόμεθα, διότι ἡ Ἑλληνὶς χειραφετημένη δὲν ἀπέμαθε νὰ κλαίῃ, ὡς δὲν ἀπέμαθε νὰ ἀγαπᾷ· Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς χειραφετήσεως τῆς κ Βακᾶ ἀπαγορεύονται, φαίνεται, τὰ δάκρυα καὶ εἰς τὰς τρομερωτέρας ἀκόμη τῆς ζωῆς στιγμάς. Ὑποθέτομεν ὅτι αἱ χειραφετημέναι τοῦ εἴδους της θὰ ἔχουν εἰς τὰ στήθη κανὲν ἠλεκτρικὸν ἐλατήριον, διὰ τοῦ ὁποίου γελοῦν καὶ μειδιοῦν, μόνον ὅταν οἱ κανόνες τῆς γραμματικῆς τῆς χειραφετήσεως τὸ ἐπιτρέπουν.

Αἱ ἰδικαί μου καὶ ἐκεῖναι ἀκόμη τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐγνώρισα εἰς τὴν Ἀμερικήν, καὶ κλαίουν καὶ γελοῦν καὶ πονοῦν καὶ ἀγαποῦν καὶ κηρύττουν τὰς ἀρχάς των καὶ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς ἔκαμναν καὶ αἱ παλαιαί μας ἀπόστολοι καὶ μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ, αἱ σοφαὶ καὶ ἀνεπτυγμέναι ὡς ἡ χρισ-ιανὴ ῥήτωρ Ἁγία Αἰκατερίνη καὶ τόσαι ἄλλαι. Ἀλλὰ εἰξεύρουν ἀκόμη νὰ μορφώνουν γενεάς, αἱ ὁποῖαι ἀναδεικνύονται μεγάλαι καὶ ὑπέροχοι εἰς τὴν σημερινὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Οἱ πολλοὶ καὶ αἱ πολλαὶ βεβαίως ἀγνοοῦν ὅτι κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πλὴν τῆς μεγάλης Διεθνοῦς Παρισινῆς Ἐκθέσεως ἤνοιξεν ἐν Λονδίνῳ τὰς πύλας της ἄλλη, μικρὰ βεβαίως, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς γυναικεία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντεπροσωπεύθησαν ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου, κατὰ τρόπον πολὺ παράδοξον καὶ πολὺ πρωτότυπον.

Ἡ Ἔκθεσις αὕτη ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἔκθεσις κουκλῶν μᾶλλον, διότι ὅλα τὰ ἔθνη ἀντεπροσωπεύθησαν ἀπὸ κηρίνας γυναῖκας, περιβεβλημένας τὰ πολυποίκιλα ἐθνικὰ ἐνδύματα τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν κρατῶν.

Εἴκοσιν ὀκτὼ ἐν ὅλῳ κράτη ἀντεπροσωπεύθησαν εἰς τὴν ἀρκετὰ πρωτότυπον καὶ περίεργον αὐτὴν ἔκθεσιν: ἡ Πρωσσία, ἡ Γερμανία, ἡ Αὐστρία, ἡ Bavière, ἡ Ἑλβετία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἱσπανία, ὁ Καναδᾶς, ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Σκωτία, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, τὸ Βέλγιον, ἡ Ὀλλανδία, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία. ἡ Νορβηγία, ἡ Ρωσσία, ἡ Ἰαπωνία, ἡ Κίνα, αἱ Ἰνδίαι, ἡ Βρασιλία, ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Αἴγυπτος.

Κάθε χώρα ἀντεπροσωπεύετο ἀπὸ ἓν εἶδος πανοράματος.

Διὰ τὴν Ἰρλανδίαν π. χ. ὑπῆρχεν ἓν ἀπαραίτητον «cottage» εἰς τὸν κῆπον τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ὡς ἐργαζόμεναι διάφοροι κήριναι γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἑκάστη ἔφερε τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα ἀνὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν αἰώνων. Τὸ τμῆμα τῆς Ἰαπωνίας παρίστα, φυσικὰ, ἓν εἶδος αἰθούσης τεῖου, χωμένης κυριολεκτικῶς μέσα εἰς ἄνθη, μεταξὺ τῶν ὁποίων

ἐβασίλευαν τὰ χρυσάνθεμα καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπεριπάτουν κυρίαι Ἰαπωνίδες μὲ τὰ ἐθνικά των φορέματα. Ἡ Γαλλία ἀντεπροσωπεύθη μὲ μίαν πλουσίαν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας χαριεστάτη κηρίνη κυρία ἀπήγγελλε μονολόγους.

Εἰς ἰδιαίτερον τμῆμα περιελαμβάνετο ἡ ἐπίσημος, οὕτως εἰπεῖν, ἐξέλιξις τοῦ γυναικείου ἐνδύματος. Καὶ πρῶτον ἡ περίφημος συλλογὴ τῶν κουκλῶν τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας. Μεταξὺ τῶν ἑκατοντάδων τῶν ἀγαλματίων τούτων τὰ ἐνδύματα τῶν περισσοτέρων κατεσκευάσθησαν ἀπὸ τὰς ἰδίας χεῖρας τῆς Α. Μεγαλειότητος, διότι ἡ Κάρμεν Σύλβα, ὡς καλλιτέχνις δὲν ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φροντίδα τρίτων τὸ ἔργον τῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ ρουμανικοῦ ἐνδύματος. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία εἶχεν ἐπιστατήσει αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐνδύματος ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Σκωτίᾳ. Ἡ πρώην αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας ἠσχολήθη μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν γυναικῶν τῆς Οὐκλίας. Ἄλλαι βασιλικαὶ συνεργάτιδες ἦσαν ἡ βασιλομήτωρ τῆς Ἰταλίας, αἱ δύο βασίλισσαι τῶν Κάτω Χωρῶν, ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, ἡ πριγκήπισσα Σοφία τῆς Ἑλλάδος, καὶ αἱ μεγάλαι δούκισαι τῆς Βάδης καὶ τοῦ Λουξεμβούργου.

Ὀλίγον ἀπωτέρω ἓν μικρὸν θαλασσιόραμα ἐπέτρεπε νὰ διέλθῃ τις τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως ἐντὸς πέντε λεπτῶν. Ἔπειτα ἐπαρουσιάζετο τὸ χωρίον τοῦ Borneo καὶ μετ' αὐτὸ τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς ἑνετικοῦ ἐργαστηρίου κρυστάλλων ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ. Εἰς ἄλλο πανόραμα παρίστατό τις ἀκινδύνως εἰς τὴν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, συνοδευομένην ἀπὸ σεισμούς, φλόγας καὶ μαύρους καπνούς. Εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἐκθέσεως αὐτῆς ὑπῆρχον μεταξὺ ἄλλων μία ὁδὸς Καΐρου, μικροτέρας τῆς ὁμωνύμου τῆς Παρισινῆς Ἐκθέσεως καὶ εἰς μέγας τροχός.

Τμῆμα ἰδιαίτερον ἦτο ἀφιερωμένον εἰς ὅλα τὰ κομψοτεχνικὰ ἔργα τῆς γυναικείας βιομηχανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιδίδονται αἱ Ἀγγλίδες κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μετ' ἀληθοῦς μανίας. Τὸ κέντημα, ἡ ὑφαντική, ἡ σμιλτογραφία, ἡ ξυλογλυπτική, ἡ ταπητοποιΐα, ἡ βιβλιοδετικὴ ἀντεπροσωπεύοντο πολὺ πλουσίως. Ἀλλοῦ ὑπάρχει αἴθουσα ζωγραφικῆς, περιλαμβάνουσα εἰκόνας ἐπιφανῶν γυναικῶν, ἔργα διασήμων ζωγράφων. Τὸ τμῆμα διὰ τὰ μεταξωτὰ ὑράσματα τῆς πολυτελείας ἦτο θαυμάσιον. Ἐν αὐτῷ τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ἡ Ἰαπωνία. Ἡ φιλανθρωπία δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν κλάδον αὐτόν. Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Charing-Cross εἶχε διοργανώσει πρωτότυπον νοσοκομεῖον ἀπὸ νευρόσπαστα εἰς φυσικὸν μέγεθος, τὰ ὁποῖα παρίστων πληγωμένους καὶ νοσοκόμους, ὑπηρετούσας εἰς αὐτά. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ διὰ τρόπου πολὺ ἐπισήμου ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἐὰν αἱ γυναῖκες εἰξεύρουν νὰ στολίζουν καὶ ἐξωραΐζουν τὸν οἶκον μὲ τὰ διάφορα κομψοτεχνήματά των, δύνανται νὰ παράσχωσι καὶ εἰς τὴν πατρίδα των ὑπηρεσίας πολὺ σπουδαιοτέρας.

Μαρία Κανδιάνη

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

Τοιοῦτον τίτλον φέρει εἷς ὀγκώδης τόμος δημοσιευθεὶς ἐσχάτως εἰς Παρισίους παρὰ τῆς κ. Haryett Fontanges, εἰς τὴν ὁποίαν εἴχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παράσχωμεν καὶ ἡμεῖς πληροφορίας ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἑλληνίδας ἰατρούς μας.

Ἐκ τοῦ ὡραίου τούτου βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικὸς ἰατροῦ καὶ ἐξαίρει τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασίν της εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἐπιστήμης, θέλομεν δημοσιεύσει τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας σελίδας χάριν τῶν κ.κ. ἀναγνωστριῶν μας.

Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τὴν πρώτην γυναῖκα ἰατρόν, ἡ ὁποία φυσικὰ εἶναι Ἀμερικανίς.

«Ἡ Ἀμερικὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες ἔγιναν δεκταὶ εἰς Πανεπιστήμια καὶ ἔλαβαν διπλώματα ἰατρῶν. Ἡ πρώτη ἰατρὸς ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης καὶ μετὰ πενταετῆ φοίτησιν ἔλαβε τὸ δίπλωμά της τῷ 1842.

Ἡ μὶς Elisabeth Blackwel ἤνοιξε λοιπὸν τὸν δρόμον τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτόν. Τόσον δὲ ἐπιτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ δρᾶσίς της, ὥστε τὸ παράδειγμά της ἠκολούθησαν ἀμέσως καὶ αἱ Ἀμερικανίδες καὶ αἱ Ἀσιαναὶ ἀκόμη γυναῖκες.

Ἡ δις Blackwel ἦτο διδασκάλισσα, ὅταν συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ σπουδάσῃ τὴν ἰατρικήν. Πρώτη τὴν ἐμιμήθη ἡ ἀδελφή της ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Cleveland, ἐντὸς δὲ τριῶν ἐτῶν, δηλαδὴ τὸ 1850, πέντε γυναῖκες ἰατροὶ ἐξήσκουν τό ἐπάγγελμά των εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

Ἔκ οτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀμερικῇ γυναικῶν ἰατρῶν ἐπολλαπλασιάσθη τόσον, ὥστε ἐνῷ τὸ 1889 ὁ ἀριθμός των ἀνήρχετο εἰς 3,000, τὸ 1896 ἔφθασεν εἰς 4,555, ἤδη δὲ ὑπερβαίνει τὰς 6,000.

Τὸ περίεργον δὲν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ τῶν ἐπιστημονικῶν γυναικείων κολλεγίων, ὅπως ὠνομάσθησαν ἐκεῖ τὰ ἐπίτηδες διὰ τὰς γυναῖκας ἱδρυθέντα Πανεπιστήμια, ἂν καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ παίδευσις εἰς τὰ ἀνδρικὰ Πανεπιστήμια ἦτο ἐπιτετραμμένη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπιστημονικὰ κολλέγια ἱδρύθησαν εἰς Νέαν Ὑόρκην, εἰς Σικάγον, εἰς Μπροῦκλιν, εἰς Κανσάς, εἰς Κιγκινάτους, εἰς Louisville, εἰς San-Francisco, εἰς Μασαχουσέταν, εἰς Ὀάϊ, εἰς Vermont, εἰς Michigan καὶ εἰς τὴν Κολομβίαν.

Τὸ ἐπιστημονικὸν κολλέγιον τῆς Φιλαδελφείας, ἱδρυθὲν τὸ 1850, διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναῖκας. Τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πρότυπον νοσοκομεῖον πρὸς μόρφωσιν νοσοκόμων ἱδρύθη ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς Blackwel τὸ 1854 καὶ ἐξακολουθεῖ λειτουργοῦν μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας.

Πολλαὶ γυναῖκες ἵδρυσαν ἔκτοτε καὶ ἐξακολουθοῦν διευθύνουσαι κλινικὰς καὶ νοσοκομεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ τῆς New-England καὶ τοῦ Σικάγου εἶναι τὰ πλουσιώτερα καὶ τὰ μᾶλλον φημιζόμενα.

Καθηγήτρια ἰατρὸς διωρίσθη ἐπισήμως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ πρώτην φορὰν τὸ 1874 ἡ κ. Putmann Jacobi, ἡ ὁποία ἔλαβεν ἕδραν εἰς τὸ μέγιστον νοσοκομεῖον τοῦ Mont-Sinaï.

Εἰς πολλὰς χιλιάδας δολλαρίων ἀνέρχονται τὰ εἰσοδήματα τῶν γυναικῶν ἰατρῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς περισσοτέρας Ἀμερικανικὰς πόλεις προτιμῶνται τῶν ἀνδρῶν. Ὑπὲρ τὰς

300 ἐξασκοῦν τὴν ἰατρικὴν εἰς Σικάγον, ἀναλόγως δὲ καὶ εἰς τὰς μεγαλητέρας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἱδρύθη βιολογικὸν ἐργαστήριον ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς γυναῖκας ἰατροὺς τῆς πόλεως ταύτης. Μία παλαιὰ μαθήτρια τοῦ ἐν Βερολίνῳ καθηγητοῦ Koch, ἡ δις Λυδία Ραμπίνοβιτς, ἡ ὁποία ἐδίδασκεν ὡς ὑφηγήτρια τὴν βακτηριδιολογίαν εἰς τὸ ἰατρικὸν κολλέγιον τῆς Φιλαδελφείας, διωρίσθη ἐσχάτως τακτικὴ καθηγήτρια τοῦ μαθήματος τούτου.

Ἤδη διωρίσθησαν γυναῖκες καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ. Ἡ δις Mac-Cée διωρίσθη χειροῦργος τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ μὲ τὸν βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ. Φέρει τὴν στολὴν τῆς ὑπηρεσίας μὲ τὰς ἐπωμίδας τῶν στρατιωτικῶν χειρουργῶν καὶ μὲ κοντὸν φόρεμα. Ἡ ὅλη ἐνδυμασία της ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῶν γαλλίδων cantinières. Ἡ δις Marie Walcher στρατιωτικὸς ἰατρὸς ἠκολούθησε τὸν στρατὸν εἰς τὰς μάχας, καθὼς καὶ ἡ Hitty, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὸν στρατὸν εἰς τὴν μάχην τῆς Βιργινίας, ὅπου ἐπληγώθη ἐπανειλημμένως. Ἤδη λαμβάνει σύνταξιν ἐξ Οὐασιγκτῶνος».

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἡ Marie Παλβίδου τὸν ἤκουσε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν, ὅταν δὲ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, ἐκείνη ὡς συμπληροῦσα μεγαλοφώνως μίαν σκέψιν της, εἶπε : θὰ φροντίσω ἐγὼ διὰ τὸν γάμον αὐτόν.

Ὁ Κώστας ᾐσθάνθη φρικίασιν ἀγωνίας νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά του μὲ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν τῆς φίλης του. Ἤξευρεν ὅτι ὁσάκις ἐφρόντιζε διὰ τοὺς μελετωμένους γάμους του κατὰ κανόνα πάντοτε ἐναυάγουν. Ἡ φράσις της ἐκείνη ἡ στερεότυπος ἦτο μία ἀπειλὴ ἢ μᾶλλον μία ἀνέκκλητος ἀπόφασίς της τοῦ νὰ συντρίψῃ τὴν καρδιάν, ἡ ὁποία θὰ παρενέβαλε προσκόμματα εἰς τὴν εὐτυχίαν της. Καὶ ἐνῷ ἄλλοτε ἄφινεν ἀδιάφορος τὴν τύχην του εἰς τὰς ὡραίας χεῖρας τῆς κ. Παλβίδου, τὴν φορὰν αὐτὴν τὴν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον μὲ ὕφος ἀνθρώπου, ἀποφασισμένου νὰ ὑπερασπισθῇ, καὶ ξηρά, ξηρὰ τῆς εἶπε : *Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ φροντίσῃς διὰ τίποτε, διότι ἡ καλὴ πρόθεσίς σου θὰ ναυαγήσῃ.*

Ἡ Marie ἠννόησεν ὅτι ὁ Κώστας δὲν θὰ ἤθελε τὸν γάμον αὐτὸν μόνον διὰ τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκα. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἦτο ἀπὸ τὰς ὀλίγας, αἱ ὁποῖαι ἐνέπνεαν ὄχι μόνον πάθος στιγμιαῖον, ἀλλὰ αἴσθημα πολὺ βαθύτερον, καὶ ᾐσθάνετο ἀκόμη ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιβουλαὶ καὶ μικροπονηρίαι, εἰς ἃς εἶχε καταφύγει ἄλλοτε διὰ νὰ μὴν χάσῃ τὸν φίλον της, θὰ τὴν ἐξήντλουν τώρα εἰς μάτην, χωρὶς ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Πιθανὸν νὰ κατώρθωνε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον αὐτόν, ἐὰν ὑπετίθετο ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ, βεβαίως ὅμως ὁ Κώστας ἦτο πλέον χαμένος δι' αὐτήν.

Καὶ ἐνῷ ὁ Παλβίδης ἀπησχόλει τώρα τὸν Κώσταν μὲ τοὺς θαυμασμούς του διὰ τὴν Ἄνναν, ἡ Marie μὲ τὸ ἐξησκημένον νὰ ἐργάζηται εἰς τοιαύτας περιστάσεις πνεῦμά της ἐσκέπτετο. Ἡ μόνη ἐλπὶς νὰ μὴ τὸν χάσω θὰ εἶναι ὁ γάμος αὐτός. Ἅμα γίνῃ σύζυγος, θὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἐραστὴς καὶ τότε θὰ μοῦ ἐπανέλθῃ. Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐπαρηγορήθη·

Τὰ ἀγωνίσματα διεδέχθησαν τὸ ἓν τὸ ἄλλο μὲ ἴσας πάντοτε ἐλπίδας τῶν τελειότερον ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐξ ἴσου διαψευσθείσας προσδοκίας κατὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων. Ὁ Γάλλος Gravelot ἀναδείχθη Ὀλυμπιονίκης εἰς τὸ σπαθὶ καὶ ἡ Ἄννα εἶχε πάλιν νέαν ἀπογοήτευσιν καὶ νέαν λύπην διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ ἐδῶ τῶν Ἑλλήνων

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων εἶχε λάβει ἓν τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ὅτι τῆς ἐπροξένησε μεγάλην χαράν. Ἦτο ἀπὸ τὴν κ. Μύρτου, ἡ ὁποία τῆς ἔλεγεν ὅτι εἶχαν φθάσει καλὰ εἰς Πάτρας Ὁ Νῖκος εἰς τὸ ἴδιον τηλεγράφημα εἶχε προσθέσει λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἐδείκνυον μεθ' ὅλην τὴν ἀβρότητα καὶ μετριοπάθειαν τῆς ἐκφράσεως τὴν μεγάλην του ἀγάπην πρὸς τὴν κόρην

Μὲ τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος τῆς ἔφερε τὸ τηλεγράφημα, καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε προσλάβει τρόπον τινὰ εἰς τὴν ἀποκλειστικήν της ὑπηρεσίαν, ἡ Ἄννα ἔστειλε καὶ ἔφερε τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν της. Χωρὶς δὲ νὰ προσέχῃ πλέον εἰς τὰς φιλόφρονας φλυαρίας τῶν γνωριμιῶν της, ἐτοποθετήθη ἐντὸς τοῦ περιστυλίου τῆς στοᾶς ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν ἀγωνιζομένων καὶ ἤρχισε νὰ φωτογραφῇ εἰς ποικίλας στάσεις τὰ συμπλέγματά των.

Οἱ ὑποψήφιοι γαμβροὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀποθαρρύνωνται. Οὔτε ὁ εὐφυολόγος ἀξιωματικός, οὔτε ὁ ξανθὸς μὲ τὸν μονύαλον, οὔτε ὁ διπλωμάτης, οὔτε ὁ εὐφυέστερος ὅλων ἀνώτερος ὑπάλληλος ἐφάνησαν προξενήσαντες τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν εἰς τὴν κόρην. Καὶ ἐνῷ δὲν τοὺς εἶχε σχεδὸν προσέξει, ἐν τούτοις εἶχε λάβει τόσον θάρρος μαζῆ των, ὡς νὰ ἦσαν παλαιοὶ γνώριμοί της. Τὰ συνήθη κατακτητικὰ τῶν νέων τοῦ κόσμου στρατηγήματα ἦσαν ὅπλα ἄχρηστα διὰ τὴν χρυσῆν αὐτὴν λείαν καὶ ὅλοι μαζῆ καὶ ὁ καθεὶς χωριστὰ ἤρχισαν νὰ ἐννοοῦν, ὅτι ἐὰν δὲν ἤθελαν νὰ γίνουν καταγέλαστοι, ὤφειλαν νὰ εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ καὶ νὰ μεταχειρισθοῦν τρόπον ἐπιθέσεως ἐντελῶς διάφορον ἀπὸ τὸν ἐν χρήσει διὰ παρομοίου εἴδους ἐπιχειρήσεις.

Ἡ Μαρία Παλβίδου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀντιληφθῆ εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκοντο τὰ πράγματα καὶ μὲ τὸν Κώσταν καὶ μὲ τοὺς προστατευομένους της, ἀντὶ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐφαίνετο πολὺ στενοχωρημένη. Ἤξευρεν ὅτι τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸν φίλον της νὰ ἐρωτευθῇ μὲ τὰ σωστά του, ὅσον ἡ ἀντίστασις καὶ αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἀπήντα εἰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἤρεσαν. Εἶχεν ἐπίσης ἐννοήσει ὅτι ἡ νέα Ἀμερικανὶς δὲν εἶχε μόνον τὸ κάλλος καὶ τὴν νεότητα ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἀλλ' εἶχε καὶ τὴν ὑπέροχον μόρφωσίν της καὶ τὸν χαρακτῆρά της τὸν θαυμάσιον, ὁ ὁποῖος ἐβασίζετο εἰς τὰ ἀσφαλέστερα τοῦ κόσμου θεμέλια, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Τοιαύτη ἀντίπαλος δὲν ἐνικᾶτο μὲ τὰς συνήθεις μικρορραδιουργίας καὶ πονηρίας καὶ συκοφαντίας, μὲ τὰς ὁποίας εἶχε κατασυντρίψει ἕως τώρα ὅλα τὰ εἴδωλα τοῦ κάλλους, τὰ ὁποῖα εἶχαν τολμήσει νὰ τὴν ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Κώστα Μεμιδώφ. Διὰ τοῦτο ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀγώνων ὅλοι μαζῆ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Ζάππειον, ἡ Marie μὲ κάποιον φόβον καὶ δισταγμὸν ἔκαμε τὴν προσκλησίν της εἰς τὴν κόρην διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ μεγάρου της. Ἔτρεμε μήπως ἡ παγίς, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ στήσῃ εἰς τὴν ἀθῳότητά της ἐχρησίμευε εἰς τὸ νὰ πέσῃ μέσα αὐτὴ ἡ ἰδία.

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν υἱῶν του ἐξήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὅλοι οἱ πρὸ τῆς ἐξόδου συνοστιζόμενοι παρετάχθησαν μὲ σεβασμὸν πρὸ τῆς βασιλικῆς συνοδείας.

Εἰς τὴν ἐπικρατήσασαν διὰ μίαν στιγμὴν σιγήν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς κάποιον ἐπίσημον ξένον ἠκούσθη τὸ ἐλαφρὸν κροτάλισμα τοῦ ἐνσταταν ἐ τῆς Ἄννας, ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ ἀπὸ πολὺ κοντὰ, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸν βασιλέα καὶ τοὺς υἱούς του.

Ἡ χαρά της ἦτο μεγάλη. Ὑπὸ τὸ γραφικὸν αὐτὸ περιστύλιον τοῦ Ζαππείου ἔλεγε, καὶ μέσα εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν εἰκόνα τοῦ ἀναπεπταμένου ὁρίζοντος νὰ πάρῃ τὰς εἰκόνας τόσον ὡραίου βασιλέως καὶ τοιούτων θαυμασίων πριγκήπων, αὐτὸ ὑπερέβαινε πᾶσαν προσδοκίαν της.

Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, ὅταν πλέον καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἀγωνισταὶ καὶ ὅλοι οἱ τῆς ἑορτῆς εἶχαν φύγει. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ χορτάσῃ τὸ ὡραῖον θέαμα, τὸ ὁποῖον ἐξετυλίσσετο ὑπὸ τὸ θαμβωτικὸν φῶς τοῦ ἡλίου καὶ κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰς χρυσιζούσας κιονοστοιχίας τῶν ἀρχαίων μνημείων.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος Ἀνδρέας de Nyeuse δὲν ἦτο διόλου γνωστός. Ἐν τούτοις δὲν ἐπέρασε καὶ ἐντελῶς ἀπαρατήρητος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται οἱ περίεργοι τῆς τέχνης. Σπάνιοι ἐπισκέπται εἰς τὴν ἐτησίαν πανήγυριν τοῦ Ἡλυσίου Πεδίου παρετήρουν τοὺς πίνακας τοῦ ἀρχαρίου αὐτοῦ καὶ ἔλεγαν : «Αὐτὸς ἴσως θὰ κάμῃ κάτι τὸ χαρακτηριστικὸν, τὸ ἐνδιαφέρον.» Διότι ὁ de Nyeuse ἐκτὸς ὅτι εἶχε μεγάλον σεβασμὸν διὰ τὴν τέχνην του, ἐκτὸς ὅτι εἰργάζετο μετὰ πάθους διὰ νὰ γίνῃ κύριος αὐτῆς, εἶχε κάτι ἰδιαίτερον εἰς τὴν ζωγραφικήν του· ἰ δ έ α ς. Εἶχε πίστιν, ἦτο ποιητὴς καὶ ἐθεώρει τὴν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς ὡς ἕνα μέσον ἐκφράσεως τῆς ποιήσεως.

Ὁ νέος de Nyeuse ἦτο ἀφιερωμένος αὐστηρῶς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τέχνην του. Ἔκαμεν ὅλας τὰς θυσίας, αἱ ὁποῖαι ἦτο δυνατὸν ἴσως νὰ τον ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν τέχνην του, καὶ ἰδίως ὁ γάμος εἶχε διαγραφῆ ἀπὸ τὰς βλέψεις τοῦ μέλλοντος. Δὲν ἀπηρνήθη τὴν οἰκογένειαν ὁ ζωγράφος χωρὶς λύπην, διότι εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἔζωσε ἕνα ὄν πολὺ εὐαίσθητον. Εἶχεν ὑποστῆ πολλὰς δοκιμασίας ἀπὸ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπὸ τὰς ἀναποφεύκτους ἱστορίας τοῦ ἔρωτος. Αἱ ἱστορίαι αὐταὶ τοὐλάχιστον τοῦ ἄφησαν κάποιαν πεῖραν, τὸν ἐθεράπευσαν, τὸν ἔκαμαν παρατηρητικόν. Κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἀνδρέας de Nyeuse ἐξετέθη εἰς πάθος τι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπροξένησε πολλὰς ἐνοχλήσεις. Μεταξὺ τῶν πολὺ μακρυνῶν συγγενῶν του, ἕνας κύριος Μαρτὲν ἐνυμφεύθη μίαν ἀρκετὰ πλουσίαν Ἀγγλοαμερικανίδα. Ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἀπέκτησε μίαν κόρην, τὸν μοναδικὸν κληρονόμον του, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ ὠνόμαζε Αἰκατερίνην. Ἡ μήτηρ της ἐπέμενε νὰ τὴν ὀνομάζῃ Καίτην καὶ ὁ Ἀνδρέας δεσποινίδα Μαρτέν.

Οἱ Μαρτὲν εἶχαν ἀνοικτὸν σπίτι, ὁ ζωγράφος ἔγινε δεκτὸς εἰς τὸν οἶκόν των καὶ μίαν ἐποχὴν μάλιστα ἐσύχναζε πολύ. Ξανθὴ ἡ δεσποινὶς Μαρτὲν εἶχε μεγάλα μάτια, μὲ μίαν μικρὰν ψυχήν, μίαν ψυχούλαν· πολὺ μικρὸ στόμα καὶ ἐπίσης πολὺ μικρὰν θέλησιν. Διὰ τὸν Ἀνδρέαν εἶχεν ἀλλάξει πολλὰς γνώμας. Κατ' ἀρχὰς, μικρὰ κόρη ἀκόμη καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦτο κυρία, τὸν εὗρε πολὺ νέον. Ἀργότερον δὲν τῆς ἤρεσεν. Ὁ νεανίας αὐτὸς δὲν ὡμοίαζε διόλου τοὺς ἄλλους· ὄχι διότι ἦτο ἐξωτερικῶς ἀνόμοιος, διότι ὁ Ἀνδρέας ὅταν ἦτο μεταξὺ ἄλλων ἦτο πολὺ τυπικός, ἀλλὰ μόνον διέφευγον τοῦ ζωγράφου φράσεις, τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι κύριοι τῆς ἡλικίας του δὲν ἔλεγαν διόλου. Τοῦτο δυσηρέστησε τὴν δεσποινίδα Μαρτέν. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἔμαθεν ὅτι οἱ καλλιτέχναι ἦσαν κάπως ξεχωριστοὶ ἄνθρωποι καὶ ὅτι δι' αὐτὸ δὲν τοὺς περιφρονοῦν καὶ μάλιστα ὅταν κερδίζουν πολλὰ χρήματα, ὅπως συμβαίνει εἰς μερικούς.

Ἡ Μαρία Παλβίδου χωρὶς σχεδὸν νὰ ρίψῃ ἕν βλέμμα εἰς τὴν ὡραίαν εἰκόνα, τῆς ὁποίας τὰ κάλλη μὲ ἀληθῆ λυρισμὸν ἐμπνευσμένης ποιητρίας ἔψαλλεν ἡ ξένη, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔφευγεν ἀμέσως, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀντηλιὰν καὶ διότι ἤθελε νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἀναπαυθῇ πρὸ τῆς μεταμεσημβρινῆς συνεχίσεως τῶν ἀγώνων.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἀρκετὰ στενοχωρημένη, διότι ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ Ἄννα προεκάλει ὅλων τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμόν, κατῆλθε τὴν κλίμακα τοῦ Ζαππείου. Ἤθελε νὰ ἴδῃ τὶ θὰ ἔκαμνεν ὁ Κώστας καὶ τὶ θὰ ἔκαμναν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ἡ Ἄννα τὴν ἐχαιρέτησε μὲ τὴν συνήθη της ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔμενεν ἐκεῖ, ὅσον θὰ ἠμποροῦσε περισσότερον. Καὶ ὡς ἐννοοῦσα ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς νὰ μείνουν μαζῆ της καὶ ἔχουσα τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὸ ἔκαμναν, ἐὰν τοὺς ἔδιδε τὴν ἄδειαν, προσέθηκε: Κύριοι, ἠμπορεῖτε νὰ μείνετε, ἐὰν θέλετε ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ εἴπετε οὔτε λέξ ν. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ ὁμοιάζει πρὸς τὸν ὡραιότερον ναὸν τοῦ κόσμου καὶ ὅτι οἱ λευκοὶ ἐκεῖ κάτω ἀτμοί, οἱ

Ἡ Καίτη ἔπρεπε νὰ παρευρεθῇ ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν κηδείαν ἑνὸς γνωστοῦ ζωγράφου· εἰσῆλθεν εἰς τὴν πένθιμον οἰκίαν, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ σεβάσιμη καὶ ἀπήντησεν ἐκεῖ ἀνθρώπους πολὺ καθὼς πρέπει. Ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχεν οὔτε εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, οὔτε εἰς ὅλον του τὸ ἄτομον τὸ εἶδος τῆς λεπτότητος, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶχεν ὀνειροπολήσει ἡ δεσποινὶς Μαρτὲν, ἀλλ' ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος καὶ τοῦτο ὅμως δὲν ἀπήρεσκεν εἰς τὴν Δα Μαρτὲν· συχνὰ ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ παίξῃ μὲ τὸν ζωγράφον εἰς τὴν τύχην, εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἴσως εἰς τὸν γάμον.

Αἱ σκέψεις αὗται ἐξηγήθησαν διὰ μιᾶς παραγγελίας μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας, μιᾶς προσωπογραφίας τῆς Καίτης, δι' ἐπιστολῆς λίαν ἀκριβολόγου τῆς κυρίας Μαρτέν. Ἡ πρότασις καὶ διαταγὴ αὕτη δὲν ἤρεσε διόλου εἰς τὸν Ἀνδρέαν. Χωρὶς κόπον εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν εὐμετάβλητον γνώμην τῆς δεσποινίδος Μαρτὲν καὶ ἐὰν ἀληθῶς, ἐὰν πραγματικῶς ἡ καρδία αὐτὴ τοῦ ἐδίδετο, δὲν θὰ τὴν ἐδέχετο. Ἐν τούτοις ἡ ζητηθεῖσα προσωπογραφία ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσήμαινε κάποιας προτάσεις. Ἐκτὸς τούτου ἡ παραγγελία αὕτη εἶχεν ἴσως ὡς μοναδικὸν αἴτιον, ὄχι τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσουν μίαν προσωπογραφίαν τῆς Καίτης, ἢ ὀλιγώτερον τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἔχουν ἕνα πίνακα τοῦ Nyeuse, ἀλλ' ἁπλῶς τὰς κολακευτικὰς ἀξιώσεις τῆς νεανίδος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁποῖος ἦτο αὐτός. Διὰ τὸν Ἀνδρέαν τοῦτο ἐφαίνετο ὡς προσπάθεια γυναικείας προστασίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαμνε φρίκην καὶ μόνον ἂν τὸ ἐσκέπτετο· Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ πληρωθῇ, δὲν τοῦ ἦτο ὅμως καὶ δυνατὸν νὰ μὴ δεχθῇ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμναν καὶ νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ τί εἴδους εὐπρόσωπον δικαιολογίαν νὰ εὕρῃ εἰς τόσον φυσικὴν αἴτησιν ; Νὰ ζωγραφήσῃ τὴν Καίτην, χωρὶς ἀμοιβὴν καὶ νὰ γράψῃ εἰς τὴν «ἐξαδέλφην» του κ. Μαρτὲν, ὅτι θὰ εἶχε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ τῆς τὸ προσφέρῃ ; Ἀδύνατον· θὰ ἐφαίνετο συγχρόνως ὡς νὰ ἀπήντα εἰς τὰς γενομένας πρὸς αὐτὸν προτάσεις δι' ἄλλων ὁμοίων, ἢ ὡς ἀγενής. Ὁ Ἀνδρέας ἦτο πολὺ στενοχωρημένος. Ὅσον ἀδέξιος καὶ ἂν ἦτο εἰς τὸ νὰ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ διαδίδῃ τοὺς πίνακάς του, δὲν τοῦ ἦτο καὶ πολὺ δυσάρεστον νὰ ἀναρτηθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μαρτὲν μία προσωπογραφία μὲ τὴν ὑπογραφήν του, ὅπου μεταξὺ τοῦ τόσου πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐσύχναζεν εὑρίσκοντο καὶ ἔξυπνοι ἄνθρωποι. Θὰ εἶχε δὲ καὶ κάποιαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν ἀπὸ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ζωγραφίαν, ὁποία ἦτο ἡ δεσποινὶς Μαρτέν.

Ἀπεφάσισε ν' ἀποσιωπήσῃ προσωρινῶς τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων καὶ ν' ἀνελάβῃ τὴν ἐργασίαν, διὰ ν' ἀρνηθῇ ἀργότερον ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον. Τὴν ἐρχομένην λοιπὸν Τετάρτην ἦλθεν εἰς τῆς κ. Μαρτὲν, τὴν εὐχαρίστησε καὶ τὴν ἠρώτησε πῶς καὶ πότε ἤθελε νὰ ἀρχίσῃ τὴν εἰκόνα. Συνεννοηθῆτε μὲ τὴν Καίτην ἀπεκρίθη ἡ εὐγενὴς κυρία, ὡς αὐτὸ νὰ μὴ τὴν ἐνδιέφερε διόλου.

Ἐπῆγε νὰ συνεννοηθῇ.

— Θὰ ἔρχωμαι λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι σας τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα Τρίτην Πέμπτην καὶ Σάββατον εἰς τὰς δύο, εἶπε χωρὶς δισταγμόν ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία

ὁποῖοι αἰωροῦνται μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης εἶναι ἓν εἶδος λιβανωτοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ δημιουργία πέμπει πρὸς τὸν δημιουργόν της; Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι ὅπως εἰς τὰς ἐκκλησίας ἡ ψυχή μας ἔχει καὶ ἐδῶ ἀνάγκην σιγῆς καὶ ἠρεμίας;

Ἡ Marie Παλβίδου ᾐσθάνθη νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά της ἀπὸ πικρίαν, ὅταν εἶδεν ὅλους ἐκείνους νὰ στέκωνται ὡς ἠλεκτρισμένοι ἀπὸ τὰ ὡραῖα λόγια τῆς ξένης, καὶ κανεὶς οὔτε ὁ ἄνδρας της αὐτός, οὔτε ὁ μικρός της υἱὸς νὰ φαίνωνται διατεθειμένοι νὰ τὴν συνοδεύσουν. Ὅλοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχαν λησμονήσει ἐντελῶς τὴν ἐκεῖ παρουσίαν της.

«Νὰ μὴν ὑπάρχῃ κἂν ἕνα ἁμάξι ἐδῶ, εἶπεν ὡς μονολογοῦσα καὶ μὲ δάκρυα εἰς τὴν φωνήν. Καὶ μὲ ἓν βλέμμα ὑπερτάτου μίσους ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν συντροφιάν.

Ὁ διπλωμάτης, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους θαυμαστάς της ἀντελήφθη τὸ ἄτοπον τῆς τοιαύτης ἐγκαταλείψεως καὶ ἔτρεξεν ὀπίσω της. Καὶ ὁ Κώστας τότε συνῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ σκεφθεὶς τί συνεπείας ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἡ κατάδηλος αὐτὴ ἀδιαφορία του, μὲ τρία τέσσαρα πηδήματα εὑρέθη εἰς τὸ πλευρόν της.

Διατί νὰ φύγῃς; τῆς εἶπε πρὶν νὰ πλησιάσῃ ὁ ἄλλος.

Διὰ νὰ μὲ φέρῃς εἰς τὴν δυσαρεστον θέσιν νὰ φανῶ ἀγενὴς καὶ νὰ ἀφήσω τὴν κόρην αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔφερα ἕως ἐδῶ;

Ὁ διπλωμάτης εἶχε πλησιάσει. Ἀφοῦ εἶσθε μὲ τόσον καλὴν συντροφιά, εἶπεν ἀποκαλυπτόμενος, ἐγὼ εἶμαι περιττός. Εἶχα ἐλπίσει ὅτι θὰ εἶχα διὰ μίαν τοὐλάχιστον φορὰν τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος καὶ ἐγώ, ἀλλ' ὁ συμπολίτης σας μὲ ἐπρόλαβε.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν, ἐπρόσθεσεν ἐμπιστευτικῶς: Ἄλλως τε ὁ ἀγὼν εἶναι ἐδῶ καὶ καταλαμβάνετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσω

Ἡ Μαρία δύσθυμος ἀπεπειράθη νὰ μειδιάσῃ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἀνέπνευσεν ὅμως ἐλευθέρως καὶ μὲ ἀληθῆ ἀνακούφισιν, ὅταν εὑρέθη μόνη μὲ τὸν Κώσταν. Ἡ ὀργή της ἐξέσπασεν εἰς χείμαρρον παραπόνων καὶ μεμψιμοιριῶν καὶ δάκρυα ἀληθινὰ πόνου ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Κώστας ἦτο ἔξω φρενῶν Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὰς σκηνὰς τῆς ζηλοτυπίας, ὅταν μάλιστα ἐγίνοντο εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ συνωδεύοντο ἀπὸ δάκρυα. Εὐθὺς ὡς ἐστράφησαν τὴν γωνίαν τυῦ Ζαππείου καὶ εἰσῆλθαν εἰς τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας, ἐφώναξεν ἅμαξαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν μετὰ τῆς κ Παλβίδου.

Εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς ἁμάξης μὲ θυμόν: Δὲν πιστεύω νὰ σκέπτεσαι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τῆς εἶπε, μὲ αὐτὰ τὰ μάτια.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, ὡς νὰ ἐπερίμενε νέαν ἔκρηξιν δακρύων καὶ νέαν ἐπίθεσιν.

Ἀλλ' ἡ Μαρία ἐσιώπησε. Καὶ μόνον ὅταν διήρχετο πρὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας νεοκτίστου μεγάρου της, ἐκτύπησε μὲ τὴν ὀμβρέλλαν της τὸ τζάμι τῆς ἁμάξης καὶ ἐφώναξεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ. Θέλεις νὰ ἰδῇς τὸ σπίτι εἶπεν εἰς τὸν Κώστα καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ γοῦστό σου διὰ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχω νὰ προσθέσω ἀκόμη;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν κατῆλθε τῆς ἁμάξης, συνοδευομένη, φυσικά, ἀπὸ τὸν φίλον της.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ

Ὁ θάνατος τοῦ Πηλικαριοῦ εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποιήματα τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ μία ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας εἰκόνας, ἐξ ὅσων ἔχουν ληφθῆ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, τῆς φυσικῆς καὶ ἀνεπιτηδεύτου.

Ὁ ποιητὴς τοῦ Τάφου καὶ τῆς Ἡλιογέννητης, ὁ ψάλτης τῶν ὡραίων μεγαλείων καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐδωδῶν τεχνίτης τοῦ λόγου καὶ βαθὺς τῆς ψυχῆς ἀνατόμος καὶ μελετητὴς δίδει μὲ τὸ πεζὸν αὐτὸ ποίημά του τὴν πλέον ἀληθῆ καὶ πλέον ὡραίαν εἰκόνα νέου χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν νεότητα, χωρὶς τὸ σφριγηλὸν κάλλος καὶ τὴν σωματικὴν ἀρτιότητα καὶ ἀκμήν.

Ὁ ἥρως του εἶναι πολὺ συγγενὴς μὲ τοὺς ἥρωας τῶν παλαιῶν δοξασμένων χρόνων, τῶν ὁποίων τὸ κάλλος καὶ τὴν σωματικὴν ἀκμὴν καὶ τὸν παληκαρισμὸν τόσον ὡραία ζωγραφίζει ὁ Ὅμηρος. Καὶ δὲν λέγομεν ἴσως ὑπερβολήν, ἀλλ' οὔτε ὑπερτιμῶμεν τὴν ἀξίαν τοῦ νεωτέρου Ἕλληνος συγγραφέως, ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ὡς ὁ ἥρως οὕτω καὶ τὸ πεζὸν αὐτὸ ποίημά του συγγενεύει πρὸς τὰ εὔρωστα καὶ γεμάτα ποιητικὴν ζωὴν ἔργα τα ὁποῖα τόσον ἐκλέϊσαν καὶ κατέστησαν ἀθανάτους τοὺς ἐπιφανεστάτους τῆς ἀρχαιότητος ποιητάς.

Ο ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ Κ^ας ΑΙΚ. ΖΛΑΤΑΝΟΥ

Προμηνύεται ἐξ ἴσου ἐπιτυχὴς μὲ τὸν χορὸν τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, ὁ εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον τῆς κ. Αἰκατερίνης

εἶχε τὰ πάντα προαποφασίσει, χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἴσως ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τοῦτο καὶ τὴν γνώμην τοῦ ζωγράφου.

— Πολὺ καλά, εἶπε δυνατὰ ὁ Ἀνδρέας. Καὶ σιγώτερα. Ἰδοὺ κἄτι τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον προΐδει! Τώρα θὰ πρέπῃ νὰ ἀλλάξω τὰς ὥρας τῶν προτύπων μου.

Καὶ οὕτω σκεπτόμενος, μὲ ἐπιδοκιμαστικὸν μειδίαμα, ἤκουε τὴν Καίτην νὰ τοῦ ἐξηγῇ τὰ σχέδιά της. Θὰ ἀρχίσωμεν ἀμέσως τὸ Σάββατον. Θὰ ἔρχωμαι τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας, τὰς ὁποίας ἐσυμφωνήσαμεν εἰς τὸ ἐργαστήριον σας μὲ τὴν παιδαγωγόν· θὰ φορῶ φόρεμα περιπάτου καὶ θὰ μὲ ζωγραφήσετε ὀρθίαν εἰς θέσιν τριῶν τετάρτων.

Πολὺ ἐπεθύμει νὰ τῆς ἀποκριθῇ: «Θὰ ἔρχεσθε Δευτέραν, Παρασκευὴν καὶ Κυριακήν, θὰ σᾶς ζωγραφήσω μὲ φόρεμα ἐσπερίδος μόνον τὸν μποῦστο καὶ κατὰ πρόσωπον;

Εἰς οἱανδήποτε ἄλλην περίστασιν θὰ ἔδιδε τοιαύτην ἀπάντησιν, ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἐφάνη ὅτι παρεδέχετο τὰ πάντα καὶ ἄφησε τὴν Καίτην ἐνθουσιασμένην.

Ἀ! ὄχι· δὲν εἶχε ποιήσει ὅτι θὰ ἤρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Δὲν ἀγνοοῦσεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαρτὲν εἶχε ἀμερικανικὴν καὶ ὅλως ἐλευθέραν ἀνατροφήν! Ὅτι θὰ ἐκυρίευε τὸ ἐργαστήριόν του, θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὸν καιρόν του, θὰ τοῦ διέκοπτε τὰς μελέτας του, θὰ τοῦ ἀνέτρεπε τὰς συνηθείας του καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν προτύπων του, τοῦ σιγάρου του, τῶν μελετῶν τῶν ἐστραμμένων πρὸς τὸν τοῖχον ἀγκηπτῶν πινάκων παλαιῶν ἀναμνήσεων θἀεἰσώρμα ἡ νέα αὐτὴ τοῦ κόσμου· νὰ ὑποφέρῃ μίαν πολιορκίαν, νὰ κρατῇ διαρκῶς τὸ μέτρον ἀκριβῶς μεταξὺ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς φιλοξενίας, μεταξὺ τῶν ἐρωτοτροπιῶν καὶ τοῦ γάμου, ὄχι δὲν εἶχε προΐδει τὴν πέραν τῶν ὁρίων αὐτὴν ἀπρέπειαν· ἀκόμη ἔπρεπε νὰ κάμῃ μερικὰς μεταλλαγὰς καὶ διορθώσεις. Τοῦ ἐχρειάζοντο ἄνθη καὶ ζαχαρωτά, ὄχι διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ βεβαίως ἀλλὰ διὰ νὰ εὑρίσκωνται ἐκεῖ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

— Εἶνε πολὺ ὡραῖον τὸ ἐργαστήριόν σας, εἶπεν ἡ Καίτη εἰσερχομένη.

Δὲν ὑπῆρχε πλοῦτος εἰς τὴν μικρὰν αὐθουσαν καὶ ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς Μαρτὲν εἶχε δίκαιον· ἦτο εὐχάριστον νὰ τὰ βλέπῃ τις ὅλα, διότι ὁ Ἀνδρέας εἶχε τὰ πάντα διευθετήσει μὲ μεγάλην ἁρμονίαν τόνων καὶ χρωμάτων. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς νέας κόρης συνειθισμένος εἰς πλουσίους στολισμοὺς δὲν εὐχαριστήθη ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν ἁρμονικὴν αὐτὴν διακόσμησιν.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἔχασε τίποτε, ἀφήσας τὴν Καίτην νὰ ἐκλέξῃ τὸ φόρεμα της μόνη, διότι οὔτε πολὺ ἀνοικτοῦ, οὔτε πολὺ σκοτεινοῦ χρώματος φόρεμα ἔκαμνε νὰ φαίνηται θυμασίως ὅλη ἡ δροσερότης τῆς Καίτης καὶ τὸ ὡραῖον τοῦ λεπτοῦ, θελκτικοῦ καὶ φανταστικοῦ ἀτόμου της. Παρουσίαζεν «ἕνα ἄνθος τῶν ἀνθέων» ὡς ἔγραψε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας θαυμαστὴς τῆς τέχνης διὰ τὸ ἔργον τοῦ Chaplin. Πρὸ ὀλίγου, πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ Καίτη, ὁ Ἀνδρέας ἔλεγε· «Τί θὰ κάμω μὲ αὐτὴν;» καὶ μόλις τὴν εἶδε: «Εὗρον!» Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ κάμω. Τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ, τὸ μέγεθος τῆς ματαιότητος αὐτῆς, τὸ ἰδεῶδες τῶν διαφόρων τίποτε τῆς γυναικός. Ἐὰν ἐπετύγχανε, θὰ εἶχε θαυμασίαν ὁμοιότητα, θὰ ηὐχαρίστει βεβαίως τὸ πρότυπον, ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸν πατέρα της καὶ αὐτὴν τὴν κυρίαν Μαρτὲν καὶ θὰ ἠδύνατο ἀνερυθριάστως νὰ ὑπογράψῃ τὸν πίνακα.

Αὐτὸ ἦτο γενικῶς τὸ σχέδιον τοῦ πίνακος· ὅσον διὰ τὸ σχέδιον τῆς διεξαγωγῆς τῆς συνομιλίας, τῆς ὑποδοχῆς, ἄλλο ἔργον τέχνης ἐπίσης δύσκολον ἐὰν αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Ἀνδρέα εἶχον ὑπόστασιν, τί ὕφος ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας. Ἐπρόκειτο περὶ ἐκλογῆς τόνου, ποσοδιορισμοῦ τῆς διαφορᾶς τοῦ χρώματος. Δὲν ἔπρεπε νὰ δειχθῇ οὔτε πατρικός, οὔτε κομψευόμενος, οὔτε σοβαρός, οὔτε ἐλαφρός, οὔτε φιλικός, οὔτε, τῆς ἐθιμοτυπίας, οὔτε οἰκεῖος, οὔτε ἀδιάφορος, οὔτε..... ὁποία σωρεία οὔτε Τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου δὲν ἐφόβιζε τὸν Ἀνδρεαν· θὰ τὸν ἐνοχλοῦσεν ἢ θὰ τὸν ἐφόβιζεν ἐὰν ἦτο ἄνθρωπος, ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ μέλλον. Διὰ τὸν Nyeuse τὸ πρόβλημα ἁπλοποιεῖτο. Ἑτοίμασε τὴν παλέττα του. Διὰ τὸ πρόσωπον ὅλην τὴν κλίμακα τοῦ ἀνοικτοῦ τόνου, διὰ τὴν ἐνδυμασίαν χρώματα οὐδέτερα καὶ διὰ fond τῆς εἰκόνος ἐξέλεξε τὸ στακτί: τὴν ἀδιαφορίαν. Μετὰ τὰς προετοιμασίας ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔργου ἦλθεν. Ἡ παιδαγωγὸς σιωπηλὴ ἔμενεν εἰς μίαν γωνίαν. Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας σχεδὸν ὅμοιαι. Ἐκεῖνος ἐζωγράφιζεν. Αὐτὴ ἔλεγεν ἀπό καιροῦ εἰς καιρὸν κανένα λόγον γλυκὺν ὡς κελάδημα πουλιοῦ. Ὁ Ἀνδρέας ἀπαντοῦσε ἐνίοτε στραβὰ καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρτὲν εὕρισκεν ὅτι ὅλα ἐπήγαιναν καλά. Ἄλλοτε ὁ de Nyeuse ἐνδιαφέρετο εἰς τὴν συνομιλίαν.

— Ἐὰν γίνετε τοῦ σουρμοῦ, καθὼς ἐλπίζω, ὅλαι αὐταὶ αἱ εἰκόνες θὰ ἀξίζουν πολλὰ χρήματα, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Πολλὰ ὄχι, ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι τότε θὰ ἀρχίσουν νὰ ἔχουν κάποιαν ἀξίαν, ἀπήντα ὁ Ἀνδρέας μειδιῶν.

— Θὰ εἶμαι εἰλικρινῶς εὐτυχὴς νὰ σᾶς ἴδω τοῦ σουρμοῦ καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ θὰ ἴδετε καὶ θὰ κερδίζετε πολλά.

— Εἶσθε πολὺ καλή, εἶπεν ὁ Nyeuse.

Ἄλλην ἡμέραν. Ἐὰν ἦμην ζωγράφος, δὲν θὰ ἐζωγράφιζα παρὰ μόνον γυναῖκας, διότι μόνον αἱ εἰκόνες εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν γυναῖκες ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀγοραστάς.

Ἔχει πνεῦμα, ἐσκέφθη ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ προσωπογραφία ἐπροχωροῦτε, ἐτελείωσε. Χωρὶς νὰ δίδῃ μεγάλην ἀξίαν εἰς τὸν πίνακα αὐτοῦ ὁ Nyeuse δὲν ἦτο δυσαρεστημένος καὶ δὲν ἐροβεῖτο διόλου νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἄνθος αὐτό. Ἡ Καίτη ἐχειροκρότει, εὕρισκεν αὐτὸ ὡραῖον, ὡραῖον (χωρὶς νὰ τὸ λέγῃ) καὶ πολὺ ὁμοιάζον (αὐτὸ τὸ ἔλεγεν). Εὐτυχὴς ὅσον τοῦτο τῆς ἦτο δυνατόν, ἐστράφη πρὸς τὸν ζωγράφον καὶ τοῦ ἐμειδίασε. Ποτὲ μειδίαμά της δὲν διήρκεσε τόσον! Ἡ δυστυχὴς ᾐσθάνθη εἰς τὸ τέλος τὴν μεγαλειτέραν ἔκπληξιν τῆς ζωῆς της.

— Λοιπὸν ἐτελειώσατε, ἐτελειώσατε; ἠρώτησε. Πότε θὰ μοῦ φέρετε τὴν εἰκόνα μου;

— Θὰ σᾶς τὴν στείλω χωρὶς ἄλλο αὔριον.

— Ὄχι ἀπόψε;

— Ἀπόψε, ἂν θέλετε, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας μειδιῶν.

— Καί.....δὲν θὰ συνοδεύσητε τὴν εἰκόνα; ἐπρόσθεσε μὲ βλέμμα σημαντόν τι.

Ἡ φωνὴ ἦτο τόσον γλυκεῖα, τόσον διαπεραστική, ἡ πρόθεσις τόσον καταφανής, ὥστε ὁ de Nyaise ἔπρεπε νὰ προσπαθήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπάτην.

Ἦτο τὸ τέλος. Τὴν ἐκύτταξε κατάματα μὲ μεγάλην γλύκα καὶ λύπην εἰς τὸ βλέμμα καὶ τὴν φωνήν. Ἀλλοίμονον! προσποιήσεις, δικαιολογήσεις, ἀληθινὰ ὀδυνηραί, ἀλλ' ἀκόμη τὸ βλέμμα αὐτὸ εἶχε σταθερότητα, ἀπομακρύνουσαν κάθε ἀμφιβολίαν, σκοπὸν ἀγγέλλοντα τὴν ἰδίαν του κυριαρχίαν, ἀπόφασιν χωρὶς ἐλπίδα μετανοίας.

— Ὄχι, δεσποινίς.

Δι' αὐτὸ τὸ «ὄχι δεσποινίς» ὁ Ἀνδρέας εἶχε γίνει ἠθοποιός.

Τὸ πᾶν ἐνέκλειεν ἡ λέξις αὕτη. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ καλλιτέχναι εἶναι καταδικασμένοι διὰ παντὸς νὰ μὴν ἐννοοῦνται ἀπὸ τὸ κοινόν, ὁ Ἀνδρέας καλλιτέχνης ἠθοποιὸς δὲν ἐννοήθη· ἡ Καίτη δὲν κατεννόησε τὸν σκοπὸν τῆς ἀπαντήσεώς του, καὶ ἀκόμη χειρότερον, ἐφαντάσθη ἄλλου εἴδους προθέσεις, καὶ ἔσφαλε. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν ὅτι πλάσμα γλυκύτατον ἐκλεκτὸν καθὼς αὕτη, μία τόσον τελεία καὶ πλήρης συνένωσις ὅλων τῶν χαρίτων, ὅλων τῶν καλλονῶν ὅλης τῆς παρθενικῆς κομψότητος, καρδία χρυσῆ συνοδευομένη μὲ τόσον ἀληθῆ χρυσόν, πῶς ἤθελε παραδεχθῇ ὅτι αὐτὴ τέλος ἡ Καίτη Μαρτέν, ζηλευομένη, κολακευομένη, καλοδλεπομένη ἀπὸ τόσας ἐπισημότητας, ἦτο δυτατόν— ὅταν ἠθέλησε νὰ δοθῇ εἰς ἄνθρωπον πολὺ κατώτερόν της, πτωχόν, ἄσημον ἄγνωστον,—νὰ μὴ τὴν καταδεχθῇ, νὰ τὴν ἀρνηθῇ; Ἀλλὰ τί ὄνειρον πλέον φιλόδοξον εἶχε κάμει; Ἐὰν ὁ νεανίας αὐτὸς ἕως τώρα δὲν εἶχε ἐνιοήσει ὅτι τοῦ ἐδίδετο, ἢ ἐὰν τὸ προῃσθάνετο, ἀλλ' ἀμφέβαλλε διὰ τὴν εὐτυχίαν του μὲ λεπτότητα διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ὤρειλε χάριτας, ἐδείχθη πολὺ ἐπιφυλακτικός, πολὺ συνετός· ἐὰν καὶ τώρα ἀκόμη ὅπου σχεδὸν τοῦ ὡμολόγει σχέδια, συμπάθειαν, προσεπάθει νὰ ὑπεκφύγῃ, δὲν ὑπῆρξε ἀμφιβολία ὅτι ἂν ἡ Καίτη τοῦ ἔλεγε. τὴν φοράν αὐτὴν ρητῶς θέλω νὰ εἶμαι ἰδική σου, θέλω νὰ σὲ ὑπανδρευθῶ», θὰ ἐγονάτιζε ἐνώπιόν της μὲ λατρείαν, μὲ χαράν καὶ μὲ εὐγνωμοσύνην.

Καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὸ ᾐσθάνετο, αὐτὴ ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ πρώτη, αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν νεανίαν, αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ καθαρά. Ἔδειξε λοιπὸν ὅλην τὴν φρόνησιν, ὅλην τὴν εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος δίδει εἰς ὅσους τὸν συχνάζουν. Βεβαίως ἡ πρᾶξις τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνε θὰ κατεκρίνετο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἐμάνθανον, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κόσμος τὴν ἔκαμεν ἱκανὴν τῆς πράξεως αὐτῆς. Ἡ νεᾶνις τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔφθασεν εἰς ὅλον τό ὕψος, εἰς τό ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φθάσῃ. Ἐφάνη εὐγενῶς καλὴ καὶ διορατική, αὐτὴ ἡ Καίτη Μαρτέν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε οὔτε μεγάλην καρδίαν· οὔτε πολὺ πνεῦμα. Ἐδείχθη καὶ πλέον ἔξυπνη· μεγάλη κυρία, μὲ θεῖον προαίσθημα, αἰσθανομένη ὅτι κανεὶς λόγος δὲν ἠδύνατο χωρὶς κίνδυνον, νὰ ἐκφράσῃ πᾶν ὅτι ἔμενε νὰ εἴπῃ, ἐσήκωσε λοιπὸν μὲ χάριν τὰ χέρια της καὶ τὰ ἔβαλε εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Ἀνδρέα καὶ μὲ ἕνα γλυκὺ μειδίαμα ἀκούμπησε τὰ χείλη της εἰς τό μάγουλό του.

Ὁ Ἀνδρέας συνεκινήθη πολύ. Δὲν ἐπερίμενε ἀπὸ αὐτὴν τοιαύτην πρᾶξιν ἂν καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ ἐλαφρὰ αὐτὴ νέα ἔδιδε πολὺ ὀλίγην ἀξίαν εἰς αὐτόν, ἡ ἀπείρως ἀξιοπρεπὴς καὶ συγκινητικὴ ἔννοια τῆς πράξεως αὐτῆς, τόν συνεκίνησε, τόν ἐλύπησε μέχρι δακρύων. Καὶ ἐχρειάσθη νὰ καταβάλῃ μεγάλας προσπαθείας διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ φανοῦν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἔπρεπε τώρα νὰ μὴν φανῇ τοσον συγκινημένος ὅσον ἦτο. Δὲν ἀγαποῦσε, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ τὸ παιδίον αὐτό, καὶ τό καθῆκον τοῦ ἐπέβαλλε νὰ μὴν παρασυρθῇ ἀπό τυχαῖον περιστατικόν, μὲ πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μὴν ὑποκύψῃ εἰς περιστατικὰς ἀδυναμίας, νὰ μὴν ἀπαντήσῃ διὰ παραχωρήσεων εἰς τὴν τόσον ἁπλῆν αὐτὴν παραχώρησιν.

Τέλος ἔγινε κύριος ἑαυτοῦ, τὴν ἐκύτταξε σοβαρῶς καὶ τῆς εἶπε χωρὶς μεγάλην συγκίνησιν, χωρὶς νὰ σκεφθῇ εἰς τὴν διπλῆν ἔννοιαν τοῦ πρώτου μέρους τῆς τόσον τελείας φράσεώς του.

—Εἶσθε ἡ μόνη γυναῖκα τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ἐκτιμῶ περισσότερον, δεσποινίς· καὶ ἀναγκασμένος ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σᾶς, χωρὶς δυνατὴν ἐπιστροφήν, θὰ φυλάξω τὴν τρυφερωτέραν ἀνάμνησιν τῆς στιγμῆς, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδώκατε, εἰς ὅλον το καλλιτεχνικόν μου στάδιον.

Καὶ ὑπεκλίθη, τῆς ἐφίλησε το χέρι μὲ τόν μεγαλήτερον σεβασμόν.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν αἴφνης ἡ νεᾶνις ἐφάνη συντετριμμένη καὶ δάκρυα ἔτρεξαν ἀπο τὰ μάτια της. Ὁ Ἀνδρέας ἕως τώρα μείνας ἀπρόσβλητος, ᾐσθάνθη ἐν αἴσθημα πολὺ δυνατόν, τον οἴκτον. Καὶ ἴσως θὰ ἔλεγε λέξεις ἐπικινδύνους καὶ ματαίας, ἂν αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἐξήρχοντο ταχέως.

Ὁ Ἀνδρέας τότε μὲ τὰ μάτια ὑγρὰ ἔκαμε πολλὰς σκέψεις καὶ μονολογῶν ἔλεγεν. «Ἡ Καίτη ἡ τόσον ἐλαφρά, θὰ ἦτο δυνατόν, ἀληθινὰ ἱκανὴ νὰ αἰσθανθῇ ἕνα αἴσθημα βαθύ, εἰλικρινές, διαρκές;» Καὶ τότε ἐνθυμήθη ὅτι πρὸς τὸ τέλος τῆς εἰκόνος εἶχεν εἴπει ἀγγλικὰ εἰς τὴν παιδαγωγόν της. «Θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον ὅταν θὰ φεύγωμεν».

—«Εἶμαι περίεργος, ἐσκέφθη ὁ Ἀνδρέας, ἐὰν ἔπειτα ἀπό τὴν ἀπελπισίαν αὐτὴν, ἐπῆγε.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ de Nyeuse μέσα εἰς μίαν ἅμαξαν ἔφθανεν εἰς τό πλησιέστερον ζαχαροπλαστεῖον ὅπου μία κυρία τῆς περιωπῆς τῆς Καίτης ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς πέντε ὥρας. Ὁ Ἀνδρέας ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ναούς· εἶχε πολλὰς φορὰς εἰσέλθει διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τουαλέττας, μίαν ἀπό τὰς μεγαλητέρας εὐχαριστήσεις τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἦτο πολὺς κόσμος εἰς το πρῶτον· ὁ Ἀνδρέας ἤνοιξε τὴν θύραν χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ.

Ἡ Καίτη καθισμένη μὲ ὕφος ὀλίγον λυπημένον ἔτρωγε μίαν κρέμαν. Ἡ παιδαγωγος ἔτρωγε καὶ αὐτὴ σοβαρά.

Ὁ Nyeuse μὲ ἤσυχον εὐθυμίαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ δὲν ἠπατᾶτο ἀφά γε; Ἐσήμαινε τόσον ὅσον τὸ ἐνόμισε αὐτος τοσυνειθισμένον fiveoclock τό προσχεδιασμένον καὶ ἐκτελούμενον; Ἡ νέα, ἡ τρώγουσα τὴν κρέμαν δὲν ἦτο ἀρά γε ἱκανὴ αἰσθήματος βαθυτέρου, λύπης διαρκεστέρας παρ' ὅσον ἐνόμιζεν ὁ de Nyeuse.

P. de Branchebauld.

Ζλατάνου δοθησόμενος χορὸς ὑπὲρ τῆς ἑταιρίας τῶν Φιλοτέχνων.

Διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν ἀνεξάντλητον ζῆλον τῆς γυναικὸς αὐτῆς διὰ κάθε καλὸν ἡ ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ αὐτοῦ εἶναι ἐντελῶς ἐξησφαλισμένη. Ὅ,τι δήποτε μέχρι τοῦδε ἀνέλαβε νὰ πράξῃ τὸ κατόρθωσεν ἐπιτυχέστατα καὶ ἡρωϊκώτατα. Διότι εἶναι ἡρωϊσμὸς νὰ ἠμπορῇ τις χάριν τῶν ἄλλων νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ μοχθῇ, νὰ ἀγωνίζεται, νὰ θυσιάζῃ, νὰ ἱκετεύῃ, νὰ ζητῇ πρὸς ἐπίτευξιν ἑνὸς εὐγενοῦς σκοποῦ, πρὸς πραγματοποίησιν μιᾶς ἀγαθῆς καὶ ὡραίας πράξεως. Ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἰδίᾳ ὑπὲρ τῶν προσφύγων κατὰ τὰς τρομερὰς ἡμέρας τοῦ Κρητικοῦ Ἀγῶνος εἰργάσθη ὅσον ὀλίγαι καὶ ὀλίγοι. Αἱ ἀποστολαί της καὶ ἐδῶ καὶ εἰς Κρήτην ὑπῆρξαν εὐεργετικώταται. Διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πρηγκιπήσσης συνέλεξεν ἐπίσης συνδρομάς, ὡς καὶ διὰ τὴν Ἕνωσιν τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δράσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος.

Τελευταίως διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀσύλου τῶν ἐργατίδων κατέβαλεν ἀληθεῖς προσπαθείας πρὸς ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπιτυχεστέραν διεξαγωγὴν τῆς ἑορτῆς· καὶ ἡ ἑορτὴ ἐπέτυχεν ἀφοῦ ἄφησε καθαρὸν ὄφελος ὑπὲρ τὰς πέντε χιλ. δραχμάς.

Ἡμεῖς αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦμεν τὴν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ δρᾶσιν της ἐξ ἀρχῆς εὐχόμεθα ἐξ ἴσου ἐπιτυχίαν καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ ὡραίου ἀγῶνα της εἰς ὃν ἀναλαμβάνει σήμερον ὑπὲρ σωματείου σκοποῦντος τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὡραίων τεχνῶν. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἀφοῦ ἔχει συνεργάτην της τὸν κ. Πεσματσόγλουν, τοῦ ὁποίου ἡ δραστηριότης ὁ εὐγενὴς ζῆλος καὶ αἱ ὑπὲρ παντὸς καλοῦ καὶ προοδευτικοῦ ἐπιτυχίαι δὲν ἀριθμοῦνται πλέον.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

Ὅταν ἐλέγομεν ὅτι αἱ διαλέξεις τοῦ Παρνασσοῦ περὶ γυναικῶν καὶ γυναικείων ζητημάτων εἶχαν γίνει τοῦ συρμοῦ δὲν εἴχαμεν ἄδικον. Μετὰ τὰ κυρίως θέματα τοῦ Γυναικείου Ζητήματος εἴχαμεν τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην μεγάλας βασιλίσσας καὶ μεγάλας γυναικείας φυσιογνωμίας νὰ ἀκούσωμεν ἐξυμνουμένας παρὰ διαφόρων ρητόρων τοῦ Παρνασσοῦ.

Μετὰ τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, τὴν ποιητικωτέραν ἴσως γυναικείαν φυσιογνωμίαν τοῦ γθεσινοῦ αἰῶνος, εἴχαμεν τὴν Ἀσπασίαν τὴν μᾶλλον περικαλλῆ καὶ ἔξοχον γυναικείαν προσωπικότητα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ κ. Γ. Φιλάρετος, ὁ γνωστὸς πολιτευόμενος καὶ τῶν ὡραίων γραμμάτων ἐρασιτέχνης ἐφιλοτέχνησε μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς εἰκόνας καὶ τῆς Ἀσπασίας καὶ τοῦ κύκλου τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς της. Ὁ κ. Φιλάρετος εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων ὁ ὁποῖος ἠννόησε τί θὰ εἴπῃ conference, καὶ πῶς ἰδίως πρέπει νὰ λέγεται ἀπὸ τοῦ βήματος. Ἂν καὶ ἀνέγνωσε τὴν μελέτην του, ὅμως ὑπῆρξε conferencier τέλειος καὶ ἠκούσθη μὲ ἀληθῆ ἀπόλαυσιν ἀπὸ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριόν του, εἰς τὸ ὁποῖον παρέσχε μίαν ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ὁ κ. Ράδος εἰς προχθεσινὴν ἱστορικωτάτην ὁμιλίαν του ἔδωκε τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς θαλασσοκρατορικῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους. Ἐκ τοῦ προχείρου, οὕτως εἰπεῖν, ὁμιλήσας, χωρὶς κἂν σημειώσεις, ὑπῆρξε τόσον κάτοχος τοῦ θέματός του, ὥστε ἐπὶ δύο περίπου ὥρας νὰ ἀσχοληθῇ εἰς ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ἐν λεπτομερείᾳ ἀκριβολόγῳ καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων γεωγραφικῶν ὁρισμῶν τῶν ναυτικῶν πορειῶν καὶ θριάμβων τῆς Ἀγγλίας.

Τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη. Παρὰ τοῦ νέου ἰατροῦ κ. Σ. Ἰ. Ζωγραφίδου μετεφράσθη ἐν ἀπὸ τὰ παραδοξότερα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ εἰλικρινέστερα ἐξ ὅσων ἐγράφησαν συγγράμματα τοῦ Max Nordau: ***Τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη*** Ἡ γλῶσσα καὶ τὸ ὕφος τοῦ μεταφραστοῦ ἀποδίδουν φυσικὰ καὶ ὁμαλὰ τὰς σκέψεις τοῦ συγγραφέως. Ὁ κ. Ζωγραφίδης ἐπλούτισε διὰ τῆς μεταφράσεώς του τὸν παρ' ἡμῖν κύκλον τῶν σοβαρῶν ξένων συγγραμμάτων, καὶ κατέστησε προσιτὸν εἰς Ἕλληνας ἀναγνώστας ἕνα πρωτοτυπότατον, ἀλλὰ καὶ σοφώτατον γερμανὸν συγγραφέα.

Τὸ ἔγκλημα ὡς κοινωνικὸν καὶ παθολογικὸν φαινόμενον. Εἶναι ἐμβριθὴς ἐπιστημονικὴ μελέτη τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐν Βερολίνῳ κ. Franz von Liszt, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Κ. Κυπριάδης συνεχίζων τὴν σειρὰν τῶν τοιούτων ἐπιστημονικῶν μεταφράσεών του ἐξέδωκε κατ' αὐτάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ἰ. Σ. Λ. Ἀθήνας. Ἐλπίζω ὅτι ἐλάβετε πάντα τὰ ζητη θέντα.—Κον Δ. Κ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν: Συνεμορφώθημεν ὁδηγί αις σας.—Κον Α. Εὐ. Φακούς. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας· Τὸ φύλ λον ἀποστέλλεται εἰς Μηλέας.—Κον Α. Α. Σιμπριχίτ. φρ. χρ. 4 ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Φ. Χ. Βουκουρέστιον. Σταλέντ ἀντίτυπα ἐλήφθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς πρόεδρον Ἀσύλου, ἥτ θέλει εὐχαριστήσει ἰδιαιτέρως. Ἀποστέλλονται 5 ἀντίτυπα χειραφε τημένης. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν. Γράφομεν ὅπως διαβιβάσωμεν χαρὰν προστατευομένης τῆς κυρίας τραπεζίτ ἐπὶ τῇ γενναίᾳ καὶ πάλιν πρὸς αὐτὴν δωρεᾶς τῶν 50 δρ.—Δα Ε Α. Τρίπολιν. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 25 ἐλήφθη. Ἡ κ. Ε Ν. εἶχεν ἔλθει νὰ μοὶ ἀναφέρῃ τι σχετικὸν μὲ τὰς εἰσπράξεις μετὰ τόσης αὐταπαρνήσεως ἀνελάβετε, ἀλλ' ἀσθενοῦσα τότε δὲν ἔ λαβον σημείωσιν καὶ ἐλησμόνησα περὶ τίνος πρόκειται. Θέλετε μοῦ τὸ ἐνθυμήσητε; Δα Μ. Π. Ζυρίχην. Εἰς τὴν τελευταίαν σα δὲν μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ τῆς μακροσκελεστάτης ἰδικῆς μου, τὴν ὁποία ὑπελόγισα ὅτι θὰ ἐλαμβάνετε τὴν ἀ. τοῦ ἔτους. Μήπως δὲν ἐλήφθη Ἀνησυχῶ. Γράφω καὶ πάλιν.—Δα Π. Λ. Λεμησσόν. Ἐπιστολ γραμματέως σας μὲ ἐξέπληξε. Γράφω. Δα Α. Ν. Ναζῆρι. Ἀφοῦ τη περιμένετε φυσικὰ ὀφείλετε νὰ εἶσθε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ φυσικ τὴν προπέμπετε.

Ἡ Χειραφετημένη. Πρωτότυπον σύγγραμμα τ κ. Κ. Παρρέν.

Τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, 3,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας Φρ. χρ. 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴ μελετην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλο μένων εἰδῶν:

Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,4
Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,8
Ὑφάσματα ὁλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ παντὸς χρώματος ὁλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,7
Κορδέλλ ς μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,9
Χειρόκτια δερμάτινα (Grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς καὶ ἄνω.
Χασέδες Μανδαπελλάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητο
Ζακέτας ἐξ ὡραιοτάτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαρκμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδημα τοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα δ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην χειμερινὴ περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἄπε ρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθηνῶν τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμη τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾶ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας δ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττ